

N:o 183.

Af herr C. T. Lind i Gerum, om godtgörelse till åboen Carl Nilsson i Berg för utgift, som han i egenskap af förmyndare för aflidne arrendatorns af militiebostället Berg i Qville socken omyndiga barn fått vidkännas såsom arrendeskilnad för nämnda boställe.

Genom kontrakt med kongl. Bohusläns regementes boställsdirektion af den 15 december 1871 erhöll sergeanten O. A. Lundqvist arrenderätten till förra fänriksbostället Berg under tjugu år, räknade från den 13 mars 1873.

Sedan Lundqvist den 25 april 1874 med döden afgått, behöll hans dödsbo, enka och minderåriga barn, arrenderätten af hemmanet till år 1879, då enkan Lundqvist försattes i konkurs, i följd hvaraf hon blef urståndsatt att längre bruka hemmanet, hvilket då öfvertogs af borgensmännen för den återstående tid, de i borgen gått, eller till och med år 1882. Då Lundqvists sterbhusdelegare icke kunde ställa ny borgen för arrendet, upplät Kongl. Maj:ts och rikets kammarkollegium, genom kontrakt af den 24 augusti 1882, hemmanet under Lundqvist återstående arrendetid till den 14 mars 1893 åt annan person, *men mot 481 kronors lägre arrende* årligen, än det Lundqvist förbundit sig betala.

Sedan vederbörande kronofogde, å tjenstens vägnar, hos Konungens befallningshafvande i Göteborgs och Bohus län begärt åläggande för enkan Lundqvist och Carl Nilsson i Berg, den senare i egenskap af förmyndare för Lundqvists barn, att godtgöra 1887 års skilnadsarrende för bostället med 481 kronor, blef förmyndaren, bemälde Carl Nilsson, genom Konungens befallningshafvandes utslag af den 9 juni 1888, ålagd att krafvet med ränta af myndlingarnes medel gälda, men då myndlingarne saknade tillgångar härtill, yrkade bemälde kronofogde, genom stämning till vederbörlig domstol, att

förmyndaren Carl Nilsson, som, genom uraktlåtenhet att söka urarfvagörelse för sina myndlingar, sjelf måtte svara för myndlingarnes gäld eller arrendeskilnaden för åren 1886—1887 och 1888 jemte derå löpande ränta. Häradsrätten dömde bemälde Carl Nilsson, genom utslag den 28 april 1890, att utgifva sagda arrendeskilnad med 1,394 kronor 90 öre jemte ränta, och detta utslag har af så väl kongl. Göta hofrätt som Kongl. Maj:t, der Nilsson sökt ändring, blifvit fastställt.

I följd häraf har Carl Nilsson, enligt qvitto (tecknadt å Kongl. Maj:ts dom af den 21 september 1892) utbetalt 1,796 kronor 53 öre.

Om bemälde Carl Nilsson, i egenskap af förmyndare för Lundqvists barn, i enlighet med kongl. förordningen af den 18 september 1862, sökt urarfvagörelse för sina myndlingar, hade han varit fri från detta kraf och staten sålunda icke kommit att få denna inkomst.

Genom försummelse eller brist af kännedom om lagens föreskrift har mannen i fråga hårdt straffats, ty ofvannämnde utbetalning af 1,796 kronor 53 öre medtog nästan hela hans egendom, som bestod af en mindre hemmansdel med lösörebo.

Af medlidsamhet för den enskilde, som af okunnighet förlorat sin egendom, hvilken i detta fall till ofvannämnda belopp tillfallit statsverket, är det som jag hos Riksdagen vördsamt hemställer,

att Riksdagen ville besluta att till Kongl. Maj:ts förfogande bevilja 1,796 kronor 53 öre för att tillställas åboen Carl Nilsson i Berg, att godtgöras honom i egenskap af förmyndare för aflidne sergeanten O. A. Lundqvists barn för den af honom till statsverket utgifna arrendeskilnad för åren 1886, 1887 och 1888 för militiebostället Berg i Qville socken af Göteborgs och Bohus län.

De rättegångshandlingar, på grund af hvilka Carl Nilsson ådömts att utgifva ifrågavarande arrendemedel, skola till vederbörande utskott aflemnas.

Stockholm den 27 januari 1893.

C. T. Lind.